

S Hannah jsme byly stejné povahy, stejné nevýrazné myšky s přísnými rodiči, a proto jsme držely při sobě a kuly pikle každou volnou chvíli. Jako jsme to měly v plánu například dnes. Těšila jsem se na večer, protože mě po dlouhé době čekala párty. Moji a Hannini rodiče samozřejmě věřili tomu, že plánujeme jít na nákupy a do kina, což jsme si u nich navzájem potvrdily. Vzhledem k tomu, že jsme obě byly slušné dívky, rodiče neměli sebemenší důvod nám nevěřit. Vše jsme vždy měly dopodrobna naplánované, výmluvy přichystané a držely jsme se alespoň nějakých pravidel, abychom nebyly nikdy odhaleny. A prozatím nám to vycházelo. Až dodnes.

Na školní parkoviště jsem dorazila, když nebe bylo ještě temné a zamračené a kolem nebylo téměř ani živáčka. Snažila jsem se zpomalit každý svůj pohyb, když jsem si brala tašku a vystupovala z auta, abych pak nemusela dlouho čekat na začátek hodiny španělštiny. Když jsem zamířila k budově cizích jazyků na okraji kampusu, viděla jsem jen pár rozespálých pracovníků školy mířících do kanceláří. Jinak bylo kolem mrtvo.

Proto mě tolik překvapil a docela i vylekal rozlícený hlas, který nabýval na hlasitosti, když jsem se přiblížila k budově.

„Ještě jednou to uděláš – nebo se o to alespoň pokusíš, tak ti rozbiju hubu, rozumíš?!“ Rozhodně to byl klučičí hlas, který vycházel zpoza rohu. Zněl opravdu našťavaně. Uslyšela jsem tupé zadunění, jako kdyby někdo někým bouchl o zeď. „Tak rozumíš?!“

V odpověď mu přišlo rozklepané zakňučení – opět klučičí. „J-jasně, rozumím,“ vykoktal ten někdo vyplašeně.

„Fajn,“ zasyčel ten první. „A teď mi zmiz z očí, ty špíno.“

Stála jsem na místě se sevřeným žaludkem a bušícím srdcem a naslouchala tomu rozhovoru, i když už skončil. Než mi došlo, že bych měla vzít nohy na ramena a rychle zmizet, zpoza rohu vyšel Maddox Manner.

Maddox Manner byl asi nejhezčí kluk na škole. A dost možná i na světě. Pro mě ale představoval všechno, čím jsem opovrhovala. Od hlavy až k patě byl pokrytý tetováním, nalevo v dolním rtu měl kroužek a v pravém uchu dva malé bodce. Byl to kluk s motorkou a v kožené bundě, ze kterého už na dálku sálaly problémy.

Nesnášela jsem tyhle typy. Ale nedokázala jsem se ubránit zírání na něj.

Když si mě všimnul, ještě víc stáhl své dokonalé tmavé obočí a probodl mě hnědýma očima, které připomínaly dvě temné bezedné jámy. Asi nebyl rád, že jsem slyšela jeho vyhrožování, ale nic neřekl. Jen si prohrábl ostrůvek nastylovaných černých vlasů na jinak vyholené hlavě a pokračoval pryč do vedlejší budovy.

Ještě chvíli jsem ztuhle stála na místě a poslouchala svoje srdce, které poplašeně bušilo, než jsem donutila nohy k pohybu a vešla do školy.

O Mannerovi jsem věděla jen tolik, že to byl flákač, král večírků a každý týden sedával na obědech v menze s jinou holkou. Spolu s Hannah jsme se bavily na účet těch slepic, které mu skočily na lep a na krátký okamžik věřily, že jsou pro něj něčím víc než matrací, kterou za chvíli vymění za novou. Věděla jsem také, že se často dostával do rvaček, ale vyhrožování? To tu bylo poprvé.

„On někomu vyhrožoval?!“ vyhrkla Hannah o polední pauze a poučila na mě hnědé oči zpoza červených brýlí.

„Pst!“ sykla jsem na ni a letmo jsem se ohlédla kolem sebe po jídelně, abych se ujistila, že nás nikdo neposlouchá. Zjistila jsem, že stejně jako jiné dny nejenže nás nikdo neposlouchá, ale ani se na nás nikdo nedívá. Možná to bylo tím, že jsme neměly tuny make-upu a výstříhy odhalující naše spodní prádlo. Možná tím, že jsme nikdy nebyly na večírcích, kam chodí školní oblíbenci. Byly jsme zkrátka šedé myšky mimo dění, které nikoho nezajímaly, na což jsme byly zvyklé. „Ano, říkal někomu, že mu rozbije hubu.“

„A neslyšelas komu?“ vyptávala se Hannah dál s nadšenými plamínky v očích.

Zavrtěla jsem hlavou. „Byl to nějaký kluk, ale neviděla jsem ho.“

„Páni,“ hvízdl kamarádka a opřela se do židle. „No, vsadila bych se, že to byl asi nějaký konkurent, co mu ohmatával holku,“ vyslovila nahlas stejnou domněnku, jakou jsem měla já. Protože o co jiného by Mannerovi mohlo jít než o holku?

Uzavřely jsme toto téma a začaly jsme raději plánovat náš dnešní večer. Ačkoliv v našem univerzitním městečku Stanson bylo několik